

Námluvy pod parným sluncem

I.

Ona sama úvozem,
on do černých úhozem,

ona rodičkou prvoharmonie, on naposledy zavýje
komíny spálených vesnic, jež v sobě táhne,
hrůzné Húúú vyletí jak z lokomotiv
seřazených do šiku při výročí páry -

Kdo jsi, nebojácná? Jsi láska sama?
Či snad jen planetou na její okružní dráze,
navráťivší leitmotiv, jakési láry fáry?

Ona pak do oblak tichým přívozem,
on po svých k svému Pánu, s letním hlomozem,

s vlnami syčících travin za patami, jež bičují mu záda,
s hmyzem a plazy tváří tvář, co vrhají se jak kamikaze,
aby zabili v něm slib najít věž kostela
a zhoupnout se na provaze -

Slyšíš zvony, nebojácná?
Řekni: Je to láska?
Nebo jsem úderem zplodil egotrip?

Ona ani pohled na zem,
on, pobíhaje ochozem, mává, volá,

zda nad hlubinou prostře,
až mu vařící krev bytí zaleduje propastno,
na kolenou prosí, aby znovu dala poznat se v kostře,

než se zřítí s píšťalou z varhan urvanou
pod sukně rozesmátých žen a každou ulepí flákem fugy –

II.

Ona sama úvozem,
on do černých úhozem,

ona rodičkou prvoharmonie,
co při červencích vyzývavě zakleká do neúnosné orgie,
neboť co on v opojení zašvihá pyžmem šumaře,
to tady pak týden bude roztleskávat déšť.

Ano, přesně jako ten déšť
dělej mi dobře, miláčku.
Dlaní o dlaň, v poloze misionáře.

Ptal ses přeci, co je láska?